

Попереду нас лише двоє. Перша — це дівчина з повним наплічником, її високі вилиці та овальне обличчя нагадують зображення Амарі, цариці богів. Темно-каштанове волосся заплетене в кілька рядів коротких кісок, які ледь торкаються такої самої темної шкіри її шиї. Другий — м'язистий блондин, над котрим ридала жінка. Він несе ще більший наплічник.

Я озирваюся на пару, помічаю стіл для зберігання сувоїв, і мої очі розширюються.

— Він що?.. — шепочу я.

Міра кидає погляд і бурмоче прокляття.

— Дитина сепаратиста? Так. Бачиш той мерехтливий слід, що починається на верхній частині його зап'ястка? Це тавро з часів повстання.

Я здивовано підводжу брови. Єдині тавра, про які я коли-небудь чула, — ті, які дракон, використовуючи магію, залишає, щоб позначити шкіру свого пов'язаного вершника. Однак ті тавра символізують честь та владу і зазвичай мають форму дракона, який їх подарував. Натомість ці знаки були вихорами й косими рисками, більше схожими на попередження, ніж на ствердження.

— Це дракон зробив? — шепочу я.

Міра ствердно киває.

— Мама казала, що дракон генерала Мельгрена зробив це з усіма ними, коли страчував їхніх батьків, але вона не дуже охоче про це розводиться. Ніщо так не стримує батьків від зради, як покарання дітей.

Це здається... жорстоким, але перше правило життя в Басгіаті — ніколи не ставити під сумнів дракона. Вони схильні спалити на попіл будь-кого, кого вважають непоштивим.

— Більшість дітей, які мають тавро повстання, звісно, з Тиррендору, але є кілька з інших провінцій, чії батьки стали зрадниками... — Кров відринула з її лиця, і Міра схопилася за ремені мого наплічника, розвертаючи мене до себе обличчям. — Я щойно згадала. — Її голос стишується, і я нахиляюся, а моє серце гупає від настирливості її тону:

— Тримайся, курча, подалі від Ксейдена Ріорсона.

Повітря виривається з моїх легенів. Це ім'я...

— Той самий Ксейден Ріорсон, — підтверджує вона зі страхом у погляді. — Він на третьому курсі й уб'є тебе, щойно дізнається, хто ти.

— Його батько — Великий Зрадник. Він очолював повстання, — тихо кажу я. — Що тут робить Ксейден?

— Усіх дітей вождів призвали в армію як покарання за злочини їхніх батьків, — шепоче Міра, поки ми переміщуємося вбік, рухаючись разом